lanud ja elagu pääwast pääwa, kuidas aga häda õpetab. Kuidas lükkad, nõnda lääb! Selle peale mõtelgu noor ja wana ja pöörgu eksiarwamisest, kes senna sisse sattund, parem hilja kui ilmasgi, aega on ikka weel meeleparandamisele ja tuletagu meele, et kõik need, kes kuulsaks meheks on saanud, enamiste on pidanud wiletsat elu äraelama, kuni etteseatud märgile jõudsid ja seda üksi oma kindla meele, osawa ajapruukimise, otsekohese olemise ja wara kooshoidmise läbi, nagu kaa alamal jutt meile õpetust annab.

Kotti Mihkel.

Nõnda nimetati ühe kubermangu linnas üht noortmeest, kes üsna waeselt peale hakkas ja wiimaks riigi pealinna suure kauba kunturi asutas. Ta päris nimi oli Mihkel Hoolas. Ta wanemad elasid umbes paar penikoormat linnast ära ja toitsid endid ja 4 last põllutööga. Et aga kehwus neil walitsemas oli, siis pidasid nõuu, mill kombel oma lapsi saaks isi oma leiba teenima panna ja nimelt wanemat poega, kes juba 14 aastane oli. Kõige parem oleks olnud, teda kusagile hantwärgi juure õppima panna, aga

n'ad arwasid targemalt teewad, kui n'ad poissi wabrikusse tööle panid, et teda kohe warakult enese toitjaks teha. Mihkel sai siis kaa linna wabriku peale ja oli seal hoolas ja usin ja lahke igaühe wasta. Kauem aga ta selle põlwega ei tahtnud leppida ja mõtles ikka selle peale, kuidas mut nõuu leiaks, kuidas ta wabriku lämmastawa õhust, ränga tööst ja seltsiliste kurja kõnedest, mis n'ad uulitsate peal ja alewikkude urkades olid õppinud, wõiks peaseda. Nii noor ta oli, nii tark oli ta kaa, et ta kellegile oma nõunist ja püidmisest sõnakest ei lausund, waid salaja oma ette nõuu ärapidas, kuni üsna kogematta hakkatus kätte tuli. Ja see sündis sedawiisi.

Tema oli oma ema wenna juures korteris, kes linnas raamatuköitja oli. Pois pani oma priiaegus seda ja teist asja tähele ja tegi kaa jõudu mööda katseks järele, mis ette nägi tegewad. Muidugi oli see ikka üks poolik asi, sest et aeg ei annud, onu juures täitsa raamatuköitmist õppida. Siiski pidi ta selle asja läbi selle järjele saama, mis teda wiimaks rikkaks tegi ja aunstuse sisse saatis. Sest kui ta kord poest omale tärklist kliisterdamiseks tõi ja seda temale paberist kotikeses anti, küsis tema nagu nalja pärast kaupmehe käest, kas see ehk tahaks sähardduste kotikeste tegemist tema teha jätta. Kaup-